Р Е Ш Е Н И Е
№ 42042

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 13 състав,** в публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **1654** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, ал.1 от КСО.

АССГ е сезиран от В. Н. Ш. с жалба срещу решение № 2153-21-20 от 16.01.2026 г. на Директора на ТП на НОИ С.. Моли атакуваният акт да бъде отменен.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение от 16.01.2026 г. е оставена без уважение жалбата на Ш. срещу разпореждане от 05.12.2025 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което е разпоредено спирането, считано от 01.10.2025 г., на личната пенсия за инвалидност на жалбоподателката поради общо заболяване. Мотиви за спирането са висящото досъдебно производство в СГП, в което въз основа на изготвена комплексна експертиза е установено, че са налице доказателства за евентуалната недостоверност на документите, послужили за определяне на трайно намалената работоспособност /ТНР/ на Ш..

В административната преписка се съдържат Експертни решения /ЕР/ (л. 10 и сл.) за определяне на 72% ТНР на Ш., издадени, както следва: от д-р Е. В., д-р А. Д. и д-р Г. К. на 14.06.2024 г.; от д-р А., д-р М. и д-р Л. на 08.06.2021 г. и от д-р Л., д-р Д. и д-р М. през 2018 г.

Представени са решения на медицинската комисия към ТП на НОИ С. град /л. 55 и л. 59/, издадени на базата на цитираните ЕР на ТЕЛК от 2021 г. и 2024 г.

На 04.08.2025 г. в НОИ е постъпило писмо от СГП /л. 61/ във връзка с образувано досъдебно производство № 521/2022 г., пр.пр. № 16220/2022 г. на СГП, за престъпление по чл. 321 от НК вр.

чл. 93, т. 20 от НК, като е приложен протокол № 5 за комплексна съдебно-графическа и техническа експертиза. Ответникът не е представил същата с административната преписка, поради което съдът го е задължил да представи относимите към В. Ш. части от почерковата експертиза.
Протокол № 5 за изготвяне на комплексната почеркова и техническа експертиза в частите, относими към жалбоподателката, е представен /л. 100 и сл./, като от експертизата е видно, че подписите в медицинските документи на Ш. не са поставени от сочените за техни автори лица-лекари, както и че А. Д. и Б. А., сочени за членове на ТЕЛК, издали ЕР на Ш. през 2021 г. и 2024 г., са обвиняеми за участие в организирана престъпна група /ОПГ/. Печатите върху документите от ТЕЛК досието на Ш. са иззетите такива като веществени доказателства по прокурорската преписка.
На 22.10.2025 г. от НОИ до НЕЛК е постъпило искане /л. 21/ на основание чл. 101 от АПК вр. чл. 99, т. 2 от АПК за възобновяване на административните производства по издаване на ЕР от 14.06.2024 г. и на ЕР от 08.06.2021 г. на основание процесната почеркова експертиза, изготвена пред СГП, и обстоятелството, че ЕР на ТЕЛК са издадени на базата на неистински документи, описани подробно в искането.
В писмо на Следствен отдел към СГП /л. 172/ във връзка с процесната прокурорска преписка е посочено, че медицинското досие на В. Ш. е едно от 109-те изследвани ТЕЛК досиета. Подписите на заявител не са положени от Ш..
По искане на жалбоподателката е изслушана СМЕ, като вещото лице, видно от СМЕ и заявеното от него в съдебно заседание на 06.10.2026 г., е работило единствено върху Експертните решения по делото.
Представена е заповед за компетентност /л.63/ на длъжностното лице, издало атакуваното по административен ред разпореждане, както и на Директора на ТП на НОИ С. град /л. 72/.
От правна страна съдът намира следното:
Атакуваното решение е издадено от компетентен орган съгл. чл. 117, ал. 1 от КСО, като с него е потвърдено разпореждането по чл. 95, ал. 1, т. 6 вр. чл. 96, ал. 1, т. 4 от КСО, също издадено от компетентен орган, съгласно представените заповеди. При издаване на оспореното решение не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила.
Съгласно чл. 95, ал. 1, т. 6 от КСО изплащането на пенсията се спира, когато са представени доказателства, които могат да доведат до нейното прекратяване. Нормата не изисква към момента на спирането правото на пенсия вече да е отпаднало, нито да е налице окончателен акт за прекратяване на пенсията. Достатъчно е да са налице доказателства, които обективно могат да доведат до прекратяване на пенсията по някое от основанията на чл. 96, ал. 1 от КСО. Именно затова спирането по чл. 95, ал. 1, т. 6 от КСО има временен и обезпечителен характер, като цели да предотврати продължаващо изплащане на пенсия при наличие на сериозни данни, че основанието за получаването ѝ може да отпадне.
Настоящият състав намира, че от съвкупната преценка на съдържаните се в административната преписка доказателства може да се направи извод, че са налице предпоставки за спиране на пенсията на жалбоподателката.
В конкретния случай данните, постъпили от Софийска градска прокуратура, не представляват общо уведомяване за висящо наказателно производство, а съдържат конкретна и индивидуализирана информация относно релевантните за правото на пенсия документи, касаещи жалбоподателката. От заключението по комплексната графическа и техническа експертиза е видно, че е изследвано именно нейното медицинско експертно досие, като са индивидуализирани изследваните документи и листове от досието. Според почерковата експертиза част от

медицинските документи, съдържащи се в досието на лицето, носят отпечатъци от печати, идентични с инкриминирани печати, иззети в хода на разследването, както и че подписи, положени от името на съответни лекари, не са изпълнени от тези лица, а в отделни случаи са изпълнени от друго конкретно лице. Следователно не се касае до абстрактно съмнение, а до конкретни данни, че медицинската документация, използвана при освидетелстването на Ш., е неистинска. Допълнително, в искането за възобновяване на производството по издаване на процесните ЕР на ТЕЛК, подадено от НОИ до НЕЛК, са индивидуализирани конкретните неистински документи, като изрично е посочено и, че две от лицата, от чието име са издадени ЕР на ТЕЛК от 2021 и 2024 г., а именно А. Д. и Б. А., са обвиняеми по процесното досъдебно производство, което обстоятелство се потвърждава и от приложените от същото по настоящото дело материали – протокол № 5 за графическа и техническа експертиза и горецитираното писмо на следовател при СлО на СГП. Съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите на административния акт да се намират и в други документи от преписката, какъвто е настоящият случай.

Пенсията за инвалидност се постановява с разпореждане на длъжностното лице по пенсионното осигуряване въз основа на решение на медицинската комисия към ТП на НОИ /приложени на л. 55 и 59/, съгл. чл. 98, ал. 4 от КСО, а решението на медицинската комисия се постановява след разглеждане на медицинската документация и решенията на ТЕЛК и НЕЛК, съгл. чл. 98, ал. 5 от КСО. Поради това, когато има данни, че именно документите в медицинското досие на конкретното лице са неистински, това пряко засяга правопораждащия юридически факт за отпускане на пенсия, какъвто именно е настоящият случай.

С оглед на изложеното съдът намира, че са налице достатъчно данни за обстоятелства, които могат да доведат до прекратяване на пенсията поради отпадане на основанието за получаването ѝ, поради което спирането е допустимо съгл. чл. 95, ал. 1, т. 6 от КСО във връзка с чл. 96, ал. 1, т. 4 от КСО. В сходен смисъл ВАС приема, че за спиране на пенсията не е необходимо окончателно и безспорно установяване на отпадането на правото, а наличие на доказателства за обстоятелства, които могат да доведат до прекратяването му /напр. Решение № 14558 от 27.11.2018 г. на ВАС по адм. д. № 13618/2017 г., Решение № 15029 от 7.12.2017 г. на ВАС по адм. д. № 12904/2016 г. и др./, а такива в настоящия спор безспорно са налице.

Доколкото чл. 95, ал. 1, т. 6 от КСО не изисква окончателно установяване на неистинност на документ или влязла в сила присъда, настоящият състав намира, че са налице предпоставките за издаване на оспореното по административен ред разпореждане и потвърждаващото го решението на Директора на ТП на НОИ С. град. Налице са безспорни доказателства за неистинност на документите, послужили за издаване на ЕР на ТЕЛК от 2021 г. и 2024 г., последните подписани от обвиняемите за участие в ОПГ лица А. Д. и Б. А. във връзка със сходни престъпления, касаещи общо 109 лица, вкл. и жалбоподателката. В случая не е налице само уведомление от страна на СГП за висящо досъдебно производство, а е налице ясна конкретизация, съдържаща се в приобщения към административната преписка протокол № 5 за извършване на комплексна почеркова и техническа експертиза.

Не следват различни изводи от изготвената в хода на настоящото дело СМЕ, доколкото същата е ползвала единствено процесните компроментирани ЕР на ТЕЛК, а състоянието на жалбоподателката към настоящия момент е ирелевантно.

С оглед на изложеното атакуваното решение се явява правилно и законосъобразно, както и достатъчно мотивирано в съответствие с горецитираното ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателката остават направените от нея разноски.

Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 200 до 300 лева, жалбоподателката следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро /200 лева/.
Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Н. Ш. срещу решение № 2153-21-20 от 16.01.2026 г. на Директора на ТП на НОИ С..
ОСЪЖДА В. Н. Ш., ЕГН [ЕГН], да заплати на НОИ направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро.
Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 119, ал. 1 във вр. чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „ж“ от КСО.

СЪДИЯ: